

Și a fost .... „Festivalul ROMÂNIEI 9- 10 Septembrie 2006” de la Nürnberg

Au fost două zile frumoase, soarele a strălucit, oamenii au fost mulțumiți, iar pe scenă au fost STELE, STELUȚE și STELA POPESCU.

Tot ce a fost înainte, articole veninoase, critici care au pus totul într-o lumină defavorabilă, lupte interne între diversele asociații, totul i-a interesat pe cei care au umplut Jakobs'Plazul din Nürnberg vorba românului „die Bohne”.

Au fost două zile în care românii din Nürnberg și din împrejurimi (chiar de la Frankfurt am Main) au venit aici, au umplut locurile și s-au simțit bine.

Au mai fost „pene” nimic nu e în realitate așa cum e pe hârtie, iar la români e puțin mai complicat și vorba aceea „ la noi din doi oameni unul trebuie să fie Șef iar celălalt tot Șef” asta ne aduce la concluzia că tot ce va face un român va fi pus sub semnul întrebării și criticat de alt român.

De unde vine asta? Fiecare încearcă să explice, dar de rezolvat nu rezolvă nimeni nimic, deci nu se implică să rezolve problema. Sperăm într-o generație de români mai deștepti în viitor.

Trecem la ce a fost mai important festivalul. Organizarea a fost bună, ba chiar foarte bună, trebuie să ne fie clar că o astfel de manifestare costă bani, iar cei care sponsorizează manifestația vor și ei să știe de ce dau banii. Să-i critici pe alții e cel mai ușor, să faci ceva, e mai greu, iar să accepți că altul face ceva, e și mai greu.

Dar așa e omul iar jocul acesta se joacă peste tot în lumea asta.

Hai să facem praf ce face altul, să dezgropăm toate osemintele și să arătăm cât de incompetent e cel care organizează, mai ales cât de incompetent e TEAMUL lui (e imposibil să nu găsești „rufe murdare” la un grup de 10 sau 12 oameni, e clar că unii sunt întradevăr mai puțin competenți sau chiar pătați.).

Dar uitați-vă la guvernele lumii în ziua de azi, ele sunt compuse numai din „Competenți” și un scandal vine după altul. Privește în portofel și te vei convinge că nimic nu e cum apare în ziare sau la televizor! După zece sau douăzeci de ani , când nu mai interesează pe nimeni apare adevărul la suprafață! Dar ce folos? Pe vremea aia petrolul s-a urcat la bursă iar tu ai plătit din buzunar! Deci „ce folos de lapte gros”, banii nu ți-i mai dă nimeni înapoi.

Mai bine să revenim la Festival, a fost frumos, a fost multă lume care s-a simțit bine!

Oricum altceva nu am auzit până acum, (Ce vom auzim după ce apare articolul „Doamne ferește”)

Au fost o grămadă de oameni care vorbeau de preferință germana, românește o mai rupeau, dar erau interesați de cultura românească și de ofertele de concediu în România. Le aducea aminte de ceva, de parfumul copilăriei, de munții Carpați sau de câmpiile pline de grâne ale Banatului.

Dacă omul nu ar uita, ar înnebuni, deci tot ce au suferit în România lui Ceușescu, e atât de „passe”. Dar locul unde te-ai născut și ai copilărit, rămâne singura „ oază a sufletului tău ”.

Festivalul a adus pe scenă momente folclorice de mare valoare, „Nunta românească ”, prezentată de ansamblul CODRIȘORUL din Bistrița sub conducerea lui Alexandru Cățcăuan, Satul Românesc Sf. Andrei al lui Sorin Apan sau dansurile prezentate de Trachtenkapelle Banater Schwaben și Volkstänzer Nadesch, sau acele melodii populare de acasă cântate cu atâta suflet de Valeria Petre Predescu.....

Apoi „bardul” George Ani, în graiul acela inconfundabil cu o voce ce îți mergea la suflet, care ne-a delectat cu balade, ce ne aduceau aminte de vremea „ Cenaclului Flacăra”. O lumină în viața monotonă a ceaușismului. Dirijată și ea bine înțeleasă, dar pentru tineretul din vremea aceea o eliberare. Naivii!

Octavian Roman în mijlocul scenei cu un recital de pop și folk, de bună calitate. Cosmin Bădiță, elevul lui Gheoghe Zamfir, acompaniat de Adrian Zamfir, cu acel „NAI” și fluidul sonor magic pe care l-a scos din el. Acum știm de ce „Miorița” a devenit pentru români un fel de imn național la fel cum „Balada” lui Ciprian Porumbescu îți cântă pe coardele sufletului.

Aici trebuie să aduc în prim plan o întâmplare din NEPAL, acel stat din Asia unde tronează Everestul și care a auzit de România cum am auzit noi de insulele „Noile Hebride”

Citat din cartea lui Michael Cutui :

Jurnal de călătorie – Noiembrie 2004 – Nepal

„Fluier în Nepal? am rămas în fața magazinului de bijuterii concentrându-mă să prind firul melodiei printre claxoane și zgomotul unei străzi supraaglomerate. După puțin timp mi-am amintit, era „Balada” lui Ciprian Porumbescu. Am intrat și am văzut în mijlocul magazinului un european care cânta la un fel de fluier în versiune nepaleză. S-a oprit brusc.

-Cu ce vă putem servi?

-Am auzit ce a-ți cântat și am vrut să știu de unde cunoașteți melodia?

Încetul cu încetul, am aflat, cântărețul era proprietarul magazinului și venea din Anglia, iar cântatul la fluierul nepalez era un hobby de-al lui pe lângă bijuterii. Melodia a învățat-o în Italia de la un străin, despre care nu mai știa cum îl cheamă, dar știa că vine dintr-o zona balcanică (România)

Au cântat „Stelele” din Nürnberg care au acel ceva, care se caută în muzica din ziua de azi, deci sunt total „INN”. Poate puțin prea departe de mase și prea preocupați de arta lor.

Fetele de la „Rustic” tinere, frumoșele, pline de temperament, care au prezentat o „modă nouă” pentru un gen nou și care au reușit să umple scena cu melodiile lor populare în stil rock. Lumea a cerut CD-urile lor, dar astea nu erau. Ghinion!

Prezent a fost și „sibianul” Ricky Dandel, ostracizat la început de regimul ceaușist, dar până la urmă acceptat, căci avea „talent” și dacă el a rămas un fan al BEATLȘILOR deci nepericulos, l-au lăsat să cânte. Acum ne-a demonstrat de ce nu fost agreat „ieșea din tipare” era prea „vestic”

E așa cum e, are voce, are cântece, are prezență scenică, ia lumea cu el și o face să se simtă importantă să trăiască momentul. A coborât jos de pe scenă și a cântat cu lumea și pentru lume. E un artist în adevăratul sens al cuvântului. Cu economia nu o are, doar e profesor de engleză. Nu și-a adus CD-urile cu el și cerere zău că nu a fost mică. Ce ți-e cu profesorii ăștia!

A fost și Mircea Rusu, care a cântat frumos și cu suflet, încheind ambele seri.

Cu artiștii ăștia e o problemă, fiecare vrea să fie la urmă! Și știu ei de ce, atunci lumea e deja în „știmmung” și cotele cresc deci CD-urile se vând mai bine.

Prezentarea a fost făcută de un constănțean, Vlad Laurențiu, care nu avut mare succes de la început, dar cu timpul a reușit să atragă publicul de partea lui și să dovedească că e un artist de clasă.

Pe scenă a apărut Stela Popescu, acea Stela pe care o cunoaștem cu toții de la televiziune din filme, de la „Nottara” de la „Național” etc. etc. Despre ea ce să mai spui „ e Stela Popescu” și ajunge. Dar e cum e , naturală chiar în afara scenei și trăiește arta pretutindeni. E o artistă în „ suc propriu” a cărei personalitate șarmantă atrage și fascinează.

În final doamna Dolbea pe valul euforiei generale și al melodiei „Iarba verde de acasă” ce atinge sufletul tuturor celor care trăiesc în afara României, a mulțumit întregului colectiv care a participat la această reușită. Bine înțeles că și sponsorilor, despre care se va spune că „au câștigat ceva” la acest festival.

Dar fără sponsori nu ar fi fost festival. Și cine face ceva pe gratis? Poate doar un milionar, iar atunci și acesta are motive, sau nu mai are nevoie de ele. Cei de la „Dor de Țară” care au ținut toată „tehnica” în mână, au transpirat peste măsură, dar au făcut o treabă bună. Au reușit să pună totul cap la cap ca spectacolul să reușească și nu le-a fost ușor,.

A fost bere, mese lungi și bănci de lemn mititei și steakuri. S-a vândut de toate chiar și cărți „ să vezi și să nu crezi”! Să nu-i uităm pe cei „Nenumiți” care au lucrat din „umbră” dar foarte eficient. Fără ei totul nu ar fi fost poate posibil. Nu vă speriați nu este vorba de SRI, este vorba de oamenii de ordine. Uli Hoenes a spus odată „ Fără „xxxxxx”, cel care se ocupă de pantofii jucătorilor, Bayern München nu ar fi așa de mare!”

Au fost două zile frumoase.
S-au întâlnit Români cu Români, sau simțit bine și restul pe cine interesează!!

Pentru acest articol probabil voi fi criticat, acuzat, făcut praf, dar eu așa am trăit evenimentul și așa l-am redat..
Sper la un festival 2007 care într-o unitate românească absolută, să aducă un succes și mai mare. Visătorule!